

SEBASTIAN FITZEK

Psychotriler

EDÍCIA
MIMO ZÁKONA

SEBASTIAN
FITZEK

PROGRAM JOŠUA

TATRAN

Z nemeckého originálu Sebastian Fitzek: Das Joshua Profil,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Bastei Lübbe Verlag,

Kolín 2015,

preložila Zuzana Kováčiková.

Vydalo Vydavateľstvo TATRAN, s. r. o., v roku 2025,
so sídlom Klariská 16, 815 82 Bratislava, Slovenská republika.

Vyšlo ako 5514. publikácia a 52. zväzok edície Mimo zákona.

Vydanie I.

Knižnú väzbu podľa pôvodného návrhu spracoval Peter Zentko.

Zodpovedná redaktorka Eva Melichárková

Jazykové redaktorky Beáta Beláková, Ivana Fábryová

Technický redaktor Peter Zentko

Sadzba AldoDesign, Bratislava

Vytlačil FINIDR, s.r.o., Český Těšín.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

info@slovtatran.sk

All rights reserved.

Copyright © 2015 by Sebastian Fitzek (www.sebastianfitzek.de),
represented by AVA international GmbH, Germany

(www.ava-international.de)

Translation © Zuzana Kováčiková 2025

Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2025

ISBN 978-80-222-1600-5

Pre Romana Hockeho

*Now I'm not looking for absolution
Forgiveness for the things I do
But before you come to any conclusions
Try walking in my shoes*

Teraz nehľadám rozhrešenie,
odpustenie za veci, ktoré robím,
ale skôr než si utvoríš úsudok,
skús sa vžiť do mojej kože.

(voľný preklad)

Depeche Mode

Vyzeralo to tam ako v triede. Ako v chudobnej triede, pretože okrové stoličky s podložkami na písanie a s nezničiteľnými kovovými nohami pôsobili, akoby ich kúpili na blšom trhu. Doškriabané a zodraté generáciami žiakov a vlastne už dávno vyradené sa sem vôbec nehodili.

„Sadnite si,“ prikázal nám otec a prešiel do prednej časti miestnosti, kde naozaj stála tabuľa a na nej bolo bielou kriedou napísané: „Non scholae sed vitae discimus.“

„Kde to sme?“ šepol Mark, no nie dosť potichu. Otec rýchlo prešiel k tabuli. „Kde to sme?“ vyštekol. Pery sa mu skrivilili v hrozivom úsmeve. Stláčal si prsty tak silno, až mu praskali.

„KDE TO SME?“

Prevrátil oči a dlaňami buchol do katedry pred sebou. Ďalšie slová vyslovil už trochu pokojnejšie. Iba v očiach mu stále blálo, akoby mu za zreničkami plápolali sviečky.

„Čo ti to pripomína?“

„Školu,“ odvetil Mark.

„Správne. Ale nie je to len *akási škola* a už vôbec nie *hocijaká škola*, ale *TÁ škola*. Jediná, na ktorej skutočne záleží.“

Opäť nám prikázal, aby sme si sadli, a tentoraz sme ho poslúchli. Posadali sme si do druhého z troch radov, Mark napravo a ja naľavo od otca, ktorý stál v uličke ako náš starý učiteľ latinčiny Schmidt. Nezačal nás však skúšať zo slovíčok, ale spustil šialený monológ.

„V škole, do ktorej ste chodili doteraz, vás balamutia,“ povedal. „Učia vás čítať, písať a počítať. Rozumiete anglickým textom, poznáte rozdiel medzi cicavcom a plazom a viete, prečo

Mesiac nepadne na Zem, teda aspoň dúfam, že to viete a nemyslíte počas vyučovania iba na to, do ktorých nohavičiek zase strčíte svoje špinavé prsty.“

Začervenal som sa. Otec sa s nami ešte nikdy nerozprával tak vulgárne. Takmer som sa prepadol od hanby. Pozrel som sa na Marka a videl som na ňom, že sa cíti podobne.

„Hovoria vám, aby ste sa poučili z histórie, ukazujú vám atlasy, aby ste poznali svet, aj periodickú sústavu prvkov, z ktorých sa skladá vesmír, ale to najdôležitejšie vás neučia. Viete, o čom hovorím?“

Pokrútili sme hlavami.

„Nie. Neviete nič. A teraz necitujem przniteľa detí Sokrata. Viete menej ako nič, ale nie je to vaša vina. Je to vina neschopných takzvaných pedagógov, ktorí vás ochudobňujú o najdôležitejší predmet. Jediný predmet, vlastne dokonca PRVÝ predmet, ktorý sa na tejto planéte vyučoval a bez ktorého by ľudský druh už dávno vyhynul. No, o čom hovorím? Kto mi to povie?“

Obliala ma horúčava ako pred každou písomkou, na ktorú som sa nepripravil. Ibaže teraz som mal pocit, že ešte nikdy v živote som nebol taký nepripravený na skúšku.

„Nikto?“

Rýchly pohľad bokom na Marka mi prezradil, že aj on skláňa hlavu. Súrne som potreboval ísť na toaletu, ale neodvážil som sa ozvať.

„No dobre, tak vám trochu napoviem,“ zamrmlal otec, ako keby sa rozprával sám so sebou. Zdvihol som zrak a videl som, že sa dotýka opaska. Zrazu sa mi pred očami zablysko. Svetlo sa odrazilo od kovu.

„Čo to robíš?“ spýtal som sa otca meravý od strachu. Nikdy predtým som nevidel v jeho očiach taký neprítomný pohľad. Ani ten dlhý zúbkovaný nôž v jeho ruke.

„Rozmýšľajte, o akom predmete asi hovorím?“ uprel zrak na Marka, ktorý ešte stále nenabral odvahy, aby sa mu pozrel do očí, a možno práve preto si vybral jeho.

Dvomi rýchlymi krokmi sa ocitol pri ňom, schmatol ho za vlasy, strhol mu hlavu dozadu a priložil mu čepeľ na krk.

„Otec!“ vykrikol som a vyskočil som zo stoličky.

„Ostaň, kde si!“ Zavrátal do mňa pohľad, akoby mal miesto očí dva ďalšie nože. Bratovi, ktorému sa na čele perlili kvapôčky potu, povedal: „Rozmýšľaj, synak. Čo vás budem učiť?“

Mark sa roztriasol. Svaly mal napnuté na prasknutie, akoby mu celé telo zvieral kľúč.

V tvári sa mu zračil strach, všimol som si, že sa pomočil, a keď som jeho smrteľný strach aj zacítil, pochopil som, čo chce otec od nás počuť, hoci to bolo šialené a desivé.

„Zabíjať,“ povedal som a to brata vyslobodilo.

„Zabíjať?“ Otec sa otočil ku mne. Po chvíli odtiahol čepeľ od Markovho krku a spokojne sa usmial.

„Výborne. Píšem ti do žiackej knižky jednotku,“ pochválil ma bez najmenšieho náznaku irónie a uznanlivo pokýval hlavou.

„Presne tak. Nikdy ste sa nenaučili zabíjať. Nikto vás to nenaučil. Ale nebojte sa, teraz to doženieme.“

Max Rhode, *Krvavá škola*, kapitola 24. s. 135 – 139

Boh nehrá kocky.

Albert Einstein

Aj keby Boh hral kocky – sme mu na stope.

Rudi Klausnitzer, Koniec náhody

1. kapitola

Berlín

Trinásť mŕtvol, jedenásť znásilnených žien, sedem zmrzačení, práve toľko únosov a dve sestry pripútané k rúre radiátora, ktoré by zomreli od hladu, keby ich včas nenašli. So svojou doterajšou bilanciou som bol spokojný a popoludní by k nej pribudla ďalšia vražda, keby ma o 15.32, práve keď som s bezbrannou obeťou mieril do berlínskej kanalizácie, nevyrušilo zvonenie telefónu.

Chvíľu som sa ho pokúšal ignorovať. Pri práci mobil zvyčajne vypínam, ale bol pondelok, a teda rad na mne, aby som doviezol našu desaťročnú dcéru z plaveckého tréningu, aj keď bola moja žena doma, čo sa, žiaľ, stávalo iba výnimočne, keďže je pilotkou diaľkových letov.

Číslo na displeji som nepoznal, no približne o tomto čase sa Jole končil tréning a mohla mi volať z kamarátkinho telefónu. Rozhodol som sa nepresmerovať hovor do odkazovej schránky, aj keď som riskoval, že sa na druhom konci linky ohlási zamestnanec call centra, ktorý mi bude chcieť nanútiť pripistenie na ošetrovanie zubov alebo predplatenú televíznu službu a vôbec ho nezaujímá, že som už mesiace v minúse.

A tak som podráždene tľoskol jazykom, uprostred vety som uložil kapitolu trilera, na ktorom práve pracujem, načiahol som sa za bzučiacim mobilom na pracovnom stole, a aby som to skrátil, to je dôvod, prečo teraz trčím v zápche na mestskej diaľnici a pýtam si od dcéry päť eur.

„Nedám ti ich,“ krúti Jola hlavou a zaťato hľadí cez stiahnuté bočné okno na koľajnice rýchlodráhy, tiahnuce sa rovnoobežne s diaľnicou. Je polovica augusta, praží na nás sln-

ko, nad strechami áut pred nami sa chveje vzduch a ja mám pocit, že sedím v tlakovom hrnci, a nie vo svojom starom Volkswagene.

„Máme dohodu,“ pripomenul som jej.

Päť eur za každý „pohovor s rodičom“, na ktorý ma pozvali, pretože zasa niečo vyviedla.

„Myslela som si, že to platí iba pre školu, nie pre voľný čas.“

„Nezabúdaj, že pán Steiner nie je iba tvoj súkromný tréner plávania, ale aj učiteľ telesnej výchovy. Sem s peniazmi!“

Zazrela na mňa, ako keby som od nej chcel, aby si ostrihala tmavé kučery, jediná vec na svojom tele, na ktorú bola hrdá. Nenávidela svoj krivý nos, tenké pery, pridlhý krk, „zdeformované“ nohy (necht na malíčku sa jej zdal primálny) a rozkošné materské znamienko na líci. Najviac zo všetkého nenávidela práve to znamienko, a keď mala zlú náladu, prelepovala si ho leukoplastom.

„To je nefér!“ zašomrala.

„Nefér je to, čo si urobila Sophii.“

Potláčal som úsmev, lebo v porovnaní s tým, čo som navystrájal v jej veku ja, som to nepovažoval za také hrozné. Spomienka na nepríjemný rozhovor v trénerovej kancelárii mi pomohla tváriť sa nahnevane.

„Viem, Jola je zďaleka najlepšia v tíme a v mnohom som k nej zhovievavý,“ povedal mi tréner, keď sme sa lúčili, „ale ak sa to bude opakovať, budem ju musieť vylúčiť z družstva.“

„Sofia mi povedala, že som bastard,“ bránila sa Jola.

„A preto si jej dala do šampónu prostriedok na umývanie riadu?“

Keď Jolinej kamarátke z tímu neprestávali peniť vlasy, hystericky sa v sprche rozplakala. Pena zaplnila celú umyváreň až po šatňu.

„Iba som jej vyčistila hlavu,“ uškrnula sa Jola, no napokon vytiahla z predného vrecka batoha, kde nosila iPod a vrečkové, pokrčenú päťeurovú bankovku.

„Vieš, že spory je lepšie riešiť slovami?“ opýtal som sa jej.

„Jasné, ako v твоjich knihách.“

Jedna nula pre ňu.

Jola zamávala bankovkou.

„Daj ju do prednej priehradky,“ požiadal som ju a posunul som sa o dva metre dopredu. Niekde pri rozhlasovom vysielaní zrejme došlo k zrážke. V dopravných správach, samozrejme, ešte nič nespomenuli, no už desať minút sme išli krokom.

„Jéj, čipsy, super.“

Vybrala z priehradky vrečko, ktoré som tam odložil, a v poslednej sekunde sa mi podarilo zabrániť, aby ho roztrhla.

„Počkaj, nie! To je darček pre mamu!“

Vrhla na mňa skeptický pohľad. „To vážne?“

„Áno. Budúci týždeň máme výročie svadby.“

„Zemiakové lupienky?“ Ani si nemusela poklepať po čele, aby som vedel, čo si myslí.

„To nie sú hocijaké zemiakové lupienky.“ Ukázal som na logo na balíčku. „To sú Peng Chips.“

„Aha.“

„Dnes ich už nedostať, nevyrábajú sa. Nerozprával som ti o našom prvom rande?“

„Asi iba tisíckrát!“ Jola prevrátila oči a začala vymenovávať hlavné body príbehu.

„Chystali ste sa do autokina. Parkoval si pred Aldi za rohom, a keď ste chceli vyraziť, supermarket bol už zatvorený a parkovisko uzavreté.“

Prikývol som a dodal: „A tak sme si otvorili Peng Chips a kokakolu s čerešňovou príchuťou, cez čelné sklo sme sa pozerali na prázdny supermarket a predstierali sme, že sledujeme *Jurský park*.“

Ako vždy, keď som si na to spomenul, aj teraz sa mi mimovoľne objavil na tvári prihlúply úsmev. Predstava, ako sme sa s Kim túlili na predných sedadlách k sebe a ja som jej rozprával vymyslený dej filmu, patrila k mojim najkrajším spo-

mienkam, tak ako deň, keď nám pred desiatimi rokmi úrad starostlivosti o deti a mládež zveril Jolu do pestúnskej starostlivosti.

„Tvoja mama tie korenisté lupienky milovala,“ povedal som a opäť som sa posunul o kúsok dopredu. „V deň, keď ich vyradili zo sortimentu, sa jej zrútil svet.“

„Muselo to pre ňu byť veľmi ťažké.“

Obaja sme sa pobavene usmiali.

„Veru bolo. Preto som zavolať do firmy Bahlsen a podarilo sa mi ich presvedčiť, aby pre mňa jedno balenie vyrobili. Mama sa zblázni, keď ich uvidí.“

„To iste,“ povedala Jola menej nadšene, hodila bankovku do priehradky a zatvorila ju.

„Určite ju tým presvedčíš.“

Chcel som sa jej opýtať, ako to myslí, no vyrušil ma idiot v SUV, ktorý sa snažil prejsť z vedľajšieho pruhu pred nás, akoby mu to mohlo pomôcť. Uvedomil som si, že Jola chápe oveľa viac, ako by mala. Je mimoriadne citlivá, zbytočne sme sa snažili nehádať v jej prítomnosti. S Kim sme síce o rozcho-
de otvorene nehovorili, ani keď sme boli sami, ale Jole neuniklo, že sme sa jeden druhému odcudzili.

„Ideme na pizzu, ako si mi sľúbil?“

Skôr než som jej stihol vysvetliť, že si ju nezaslúži, druhý raz v ten deň mi zazvonil mobil. Vybral som ho z priehradky vo dverách a pozrel som sa na displej. Opäť neznáme číslo.

Jola otvorila priehradku v palubnej doske a vzala si späť peniaze.

„A to už prečo?“ spýtal som sa medzi zvonieniami.

„Mobil počas jazdy,“ pripomenula mi druhú časť našej – uznávam, že trochu čudnej – dohody. Vždy keď som zahrešil, urobil niečo zakázané alebo odložil stretnutie, musel som jej zaplatiť.

„Veď stojíme,“ ohradil som sa a ukázal na kolónu pred nami.

„Ale motor beží,“ odvetila a strčila päteurovku späť do vrec-
ka batoha. Pobavene som pokrútil hlavou a prijal som hovor.

Už pri prvom slove neznámeho volajúceho mi zmizol úsmev z tváre.

„Haló?“

Boleť. Prvá myšlienka, ktorá mi preletela hlavou. *Ten muž trpí bolesťami.*

„Kto je tam?“

V pozadí som počul varovný elektronický signál, ako keď zvoní budík, potom nastala dlhšia pauza a už som si začal myslieť, že spojenie sa prerušilo.

„Haló?“

Nič. Iba krátke statické šumenie. Už som to chcel položiť, keď vtom muž povedal: „Ležím v nemocnici vo Westende, na jednotke intenzívnej starostlivosti. Príďte čo najskôr. Ne zostáva mi veľa času.“

Zažmúril som oči, lebo z obočia sa mi uvoľnila kvapôčka potu a chcela spadnúť na mihalnice. Jola sa ovievala reklamným prospektom, ktorý našla pod sedadlom.

„Zrejme máte nesprávne číslo,“ povedal som do telefónu.

„To si nemyslím, pán Rhode.“

Fajn, takže pozná moje meno.

„S kým hovorím?“ spýtal som sa znovu, teraz už trochu netrpezlivejšie.

Muž zakašľal a potom skôr než položil, po dlhom bolestnom stone povedal:

„Hovoríte s človekom, ktorý má ženu, štyri deti, šesť vnúčat, ale silu už iba na jeden posledný telefonát. Nechcete vedieť, prečo krátko pred smrťou volám práve vám?“

2. kapitola

Jedno poľské príslovie hovorí: „Mačku zabije zvedavosť.“
Spisovateľov asi tiež. Aspoň takých, ako som ja.

Pol hodiny po tom, čo sa zápcha uvoľnila, som vošiel do kancelárie vrchného lekára jednotky intenzívnej starostlivosti nemocnice v berlínskej štvrti Westend a kládol som si otázku, či som neprišiel o rozum.

Žiadny normálne zmýšľajúci otec rodiny by zrejme ne navštívil anonymného volajúceho, ktorý si ho zavolať k smrtelnej posteli, ja som sa však pred šiestimi rokmi nevzdal miesta súdneho reportéra v súkromnom rádiu bezdôvodne. Bola za tým zvedavosť a túžba odkrývať ľudské tajomstvá, dohnalo ma to k písaciemu stolu a urobilo zo mňa spisovateľa, aj keď nie veľmi úspešného. Jedinou výnimkou bol môj prvý triler, vlastne horor *Krvavá škola*, z ktorého sa predalo takmer osemdesiat tisíc výtlačkov. Prvý z mojich piatich románov, môj jediný bestseller, sa umiestnil na dvanástom mieste zoznamu najpredávanejších paperbackov. O jeho pokračovanie prejavila záujem už iba polovica čitateľov a moja posledná kniha nezarobila ani len na zálohu. Zo všetkých mojich diel sa dnes predáva už iba moja prvotina. Keby sme sa teraz rozviedli, moja žena by musela svojmu ex platiť výživné.

Trápne, ale pravdivé.

Žiaľ, dalo sa čakať, že aj môj ďalší triler, ktorý mám dodať už o niekoľko mesiacov, bude prepadák. Napísal som už stodvadsa dva strán a doteraz som si nevedel poradiť s hlavnými postavami. Zvyčajne sa najneskôr po prvom dejstve osamostatnili a degradovali ma na pozorovateľa, ktorý s napätím

čakal na ich ďalší krok. Lenže teraz som mal už štrnásť kapitol, a postavy ešte stále robili presne to, čo som predpokladal. To nebolo dobré znamenie. No pravdepodobne to bol hlavný dôvod, prečo som návštevu nemocnice vnímal ako vítané rozptýlenie, ktoré sľubovalo oveľa viac napätia ako to, čo by som si vycucal z prsta doma za písacím stolom.

„Pacient je momentálne v paradoxnej fáze,“ vysvetlil mi doktor Anselm Grabow, keď som vošiel do jeho kancelárie zapratanej spismi a odbornými knihami, oveľa menšej ako tá, ktorú som opísal v jednom zo svojich románov.

Bradatý lekár, ktorý bol zjavne o mojom príchode vopred informovaný, mi neponúkol, aby som sa posadil, a prešiel priamo k veci: „Ešte stále reaguje a môže hovoriť. Pri popálení tohto druhu to nie je nič nezvyčajné. Postihnutých má viac ako osemdesiat percent kože, takmer všade má popáleniny tretieho, na niektorých miestach dokonca štvrtého stupňa.“ Pýtať sa ho na prognózu bolo teda zbytočné.

Nervózne sa vrtal v gombíkovej dierke flakátého plášťa a hľadel na mňa krvou podliatymi očami, takými červenými, ako keby ponoril hlavu s doširoka roztvorenými viečkami do akvária plného medúz. Buď bol uťahovaný ako pes, alebo mal zápal očných spojiviek či sennú nádchu.

„Už dávno sme ho chceli intubovať a uviesť do umelého spánku, no dôrazne nám to zakázal. V paradoxnej fáze, v ktorej sa momentálne nachádza, je jeho krvný obeh relatívne stabilný, to sa však veľmi rýchlo zmení. Očakávame, že čoskoro skolabuje a začnú mu zlyhávať orgány.“

„Ako sa volá?“ spýtal som sa. „Rád by som vedel, kto je ten muž a prečo chce hovoriť práve so mnou.“ Doktorovi Grabowovi poklesli kútiky úst a pozrel sa na mňa, akoby práve šliapol do psích výkalov. „Nie som oprávnený povedať vám to,“ odvetil a skôr ako som mohol protestovať, dodal: „Pacient mi dal dôrazné a jasné pokyny, čo sa týka poskytovania informácií. Od povinnosti zachovávať mlčanlivosť ma zbavil iba do tej miery, že vám smiem povedať, že ho k nám priviezli asi

pred šiestimi hodinami s ťažkými popáleninami po pokuse o samovraždu...“

„Samovražda?“

„To nám povedal.“

Keďže mi nedal dôvod dúfať, že mi prezradí viac, nechcelo sa mi s ním strácať drahocenný čas a premeškať pacientovu paradoxnú fázu. Najmä keď som nechal Jolu čakať v aute na parkovisku pre návštevy, čo ma stálo ďalších päť eur, pretože sme odložili plánovanú návštevu pizzerie.

Doktor Grabow požiadal južansky vyzerajúcu zdravotnú sestru, aby ma zaviedla na jednotku intenzívnej starostlivosti, kde ma vybavila jednorazovým zeleným sterilným pláštom, rúškom a gumenými rukavicami. „Predpisy sú predpisy,“ povedala, keď za mnou zatvárala dvere nemocničnej izby, a ja som sa ocitol sám s mužom, ktorý sa – na rozdiel od fiktívnych postáv v mojich románoch – naozaj chystal o niekoľko hodín, ak nie minút umrieť bolestnou smrťou.

Keď sme spolu telefonovali, udivil ma jeho roztrasený, bolestou poznačený hlas. Teraz, o trištvrte hodiny neskôr, som stál pri jeho hydraulicky nastaviteľnom nemocničnom lôžku a čudoval som sa, ako umierajúci neznámy na nebesky modrom plastovom matraci vôbec dokázal udržať v ruke telefón.

Vyzeral, akoby ho zaživa preparoval psychicky narušený chirurg; ako dýchajúci študijný objekt pre študentov anatómie. Na tvári mu okrem pravého oka chýbali aj vrchné vrstvy kože. Akoby ich mal obrúsené. Namiesto čela, líc, brady a spánkov som videl popáleninu potiahnutú mliečne bielymi šlachami a pulzujúcimi cievami. Celé telo od chodidiel až po krk pokrývali sterilné obvazy, s výnimkou miest, kde mal zavedené infúzie s morfiom a elektrolytickým roztokom, z čoho som usúdil, že pod obvazmi nevyzerá inak ako na tvári.

Aké šťastie, že Jola čaká dole v aute. Povedal som jej, že na skok navštívim známeho lekára, ktorého som nespoznal po hlase pre zlé spojenie, a vezmem si od neho dôležité pod-

klady pre svoje rešerše. Jole som len zriedkavo klamal, no pri strašnom pohľade, ktorý sa mi naskytol, som bol rád, že som sa uchýlil k milosrdnej lži.

Tak, a čo teraz?

Dvere sa za mnou zatvorili už pred dobrými dvomi minútami. Pred dvomi minútami, počas ktorých som nevedel, kam pozrieť a čo povedať. Muž nehybne ležal, iba občas sa jemne mykol. Rozpačito som si odkašľal.

„Prepáčte?“ prihovoral som sa mu a tiež som sa cítil ako zajatý v paradoxnej fáze, aj keď iste nie v takej bolestivej ako odsúdenec na smrť predou mnou. Pripadal som si ako votrelec. Nepomáhal mi ani fakt, že ma sem doslova privolal, kým som nevedel, z akého dôvodu.

„Počujete ma?“

Muž jedným okom, ktoré mu zostalo, nepohnuto cival do stropu a prikývol. Z otvoru na tvári, kde mal kedysi ústa, mu vyšiel pískavý zvuk a zmiešal sa so šumom dýchacích hadičiek, ktoré mu trčali z chrastavých nosných dierok. Znovu som si odkašľal nevediac, čo mám robiť. Plášť na mne pri každom pohybe zašušťal. Izba páchla dezinfekčným prostriedkom, spálenou kožou a benzínom, hoci tým posledným som si nebol istý. Zrejme sa so mnou zahrávali moje zmysly. Zápch benzínu som neznášal. Už od detstva som mal z neho strach, priam fóbiu, takže benzínové pumpy nepatrili k mojim najobľúbenejším miestam.

„Pach strachu“, ako som ho v duchu volal, som si možno iba namýšľal, no neznesiteľné teplo v oddelení som si určite nevymyslel. Vonku bolo tridsaťjeden stupňov, tu vnútri bolo možno trochu chladnejšie, no nepofukoval tu vietor. Cítil som, ako mi po chrbte steká pot, a kládol som si otázku, či človek s ťažkými popáleninami na celom tele vôbec cíti horúčavu.

„Chceli ste so mnou hovoriť?“ opýtal som sa a nielen pre voľbu slov to znelo ako od komorníka, ktorý príbehol na pánovo zvonenie. Ďalšie prikývnutie. Ďalšie zapískanie. Mal

som nutkanie poškríabať sa za ušami, kde ma štekli gumičky rúška, no z nejakého dôvodu som sa nechcel pohnúť. Aspoň nie dovtedy, kým mi neznámy muž neprezradí, prečo som tu.

„Podte,“ povedal nečakane jasne.

„Kam?“

„Sem. Ku mne.“ Potľapkal obviazanou rukou po prikrývke.

Hocičo, len to nie.

Za nič na svete by som si nesadol k nemu na posteľ. Až taký zvedavý som nebol. Bol som však dosť zvedavý na to, aby som sa k nemu sklonil.

„Je mi to ľúto,“ zašepkal umierajúci, keď som bol dosť blízko na to, aby som cítil na líci jeho dych, „ale Jošua vybral vás.“

3. kapitola

Jola si nevšimla, že k autu sa niekto blíži. S Biffy Clyro v ušiach a hlasitosťou iPodu nastavenou na maximum by nespozorovala ani to, keby za autom pristál vrtuľník. Iba by sa začudovala, prečo odrazu okolo nej víri lístie. Preto sa jej takmer zastavilo srdce, keď sa v otvorenom okne zrazu objavila ruka a dotkla sa jej pleca.

„Dokelu, ale ste ma vyľakali.“

Vytrhla si slúchadlá z uší a vypla svoju momentálne najobľúbenejšiu kapelu. Do tváre sa jej nahrnula krv, čo sa jej stávalo, keď sa rozrušila. Nenávidela to, lebo potom každý hneď videl, že je bojko.

„Prepáč, mrzí ma to. Si Jola?“

Prikývla a prižmúrila oči, pretože slnko sa nepríjemne odrážalo od plastovej menovky na bielom plášti. Meno na nej bolo napísané takým malým písmom, že ho nevedela rozlúštiť.

Westend. Oddelenie 6, Dr. Schmidt, Schmied – alebo Schmitz?

„Posiela ma tvoj otec.“

„Môj otec?“

„Áno, mám ťa k nemu zaviesť.“

„Prečo?“

„Nezľakni sa, ale nie je mu dobre. Máš s ním počkať, kým nepríde tvoja mama.“

Obavy o ocka jej opäť zrýchlili pulz do tempa rockovej skladby, ktorú pred chvíľou počúvala.

„Čo sa mu stalo?“

„Taká hlúposť. Svojmu priateľovi, nášmu vrchnému lekáro-

vi, chcel ukázať kickboxerský trik, potkol sa a pravdepodobne si zlomil nohu.“

„Naozaj?“ Jola pokrútila hlavou. *To ho ani na sekundu nemožno pustiť z očí?*

Tolko k téme „Hneď potom pôjdeme na pizzu“.

Niekedy si kládla otázku, kto z nich dvoch je dieťa a kto dospelý.

„Tak dobre. Kde je?“ spýtala sa a vzala si batoh. Auto mohla nechať odomknuté. Jedinou cennou vecou v hrdzavom chrobákovi boli Peng Chips, o tie by však zlodej asi nemal záujem.

„Poď, zavediem ťa k nemu.“

Jole to bolo trochu nepríjemné, aj preto, že ruka, ktorá ju viedla, bola vlhká, priam klzká, no nechcela byť nezdvorilá, v takej horúčave sa predsa potí každý. A tak iba opätovala úsmev a dúfala, že cesta cez park, kam zamierili, nepotrvá prídlho.

4. kapitola

Jošua ma vybral?

Keď starý muž na nemocničnej posteli dostal zo seba úplnú vetu, cítil som sa ako idiot. Neviem, prečo som predpokladal, že je *starý*, možno preto, lebo podvedome dúfame, že sa nikdy nestretieme s umierajúcim človekom v našom veku alebo dokonca ešte mladším.

Jošua! Skvelé.

Takže pomätený pánbožkár!

Zamrmal som ospravedlnenie nevediac, za čo sa ospravedlňujem, a zvrtol som sa na odchod. Muž zrazu vykrikol:

„Stojte! Neodchádzajte!“ Otočil som sa k nemu. Spálená koža na tvári akoby stmavla.

„Musíte ujsť skôr, než bude neskoro,“ povedal prekvapujúco pevným hlasom. „Jošua vás vybral a Jošua sa nemýli.“

Pokrútil som hlavou.

„Kto, dopekla, je Jošua? Máte na mysli toho biblického proroka?“

A kto, dopekla, ste vy?

„Na to teraz nemáme čas. Prosím vás, počúvnite ma. Nemiete sa dopustiť trestného činu. Za nič na svete!“

Muž sa rozkašľal, po brade mu stekala slina. Podišiel som bližšie.

„Prečo si myslíte, že by som sa dopustil trestného činu?“ Napadlo mi, či si ma nepomýlil s iným, polícií známym Rhodem. Na rozdiel od svojho brata Cosma som sa ešte nikdy nedostal do konfliktu so zákonom.

„Nemyslím si to. *Viem*, že sa ho dopustíte. Jošua vás po-

zná lepšie ako vy sám seba.“ Ďalší záchvat kašľa, po ňom ďalšie zapískanie.

V prvej chvíli sa mi chcelo smiať, no vzhľadom na žalostný stav, v ktorom sa môj tajomný spolubesedník nachádzal, som sa ovládol a vydal som iba krátky hrdelný zvuk. „Pozrite sa, je mi ľúto, čo sa vám stalo, ale...“

Schmatol ma za ruku. Strhol som sa. Jednak preto, že som to nečakal, a jednak preto, že mi ju zovrel prekvapujúco silno. Napriek elastickému obvazu okolo prstov.

„Viem, nepoznáte ma. Ale ja vás poznám. Ste Maximilian Rhode, máte tridsaťosem rokov, daňové číslo 11/2557819. Ako devätnásťročný ste boli profesionálnym boxerom v strednej váhe, po zranení kolena ste kariéru ukončili. Bývalý reportér rozhlasovej stanice 105 celých nula a ako sa zdá, čoskoro aj bývalý spisovateľ s minuloročným čistým príjmom 18 224 eur a 63 centov...“

„Moment...“ snažil som sa prerušiť prúd mužových slov. Každé bolo pravdivé a riadne mnou zamávalo.

A prichádzali ďalšie údery.

„... ženatý s Kim Rhodeovou, rodenou Staffeltovou, o dva roky staršou pilotkou leteckej spoločnosti Lufthansa, od narodenia neplodnou. Preto nemáte vlastné deti, ale ste pestúnmi desaťročnej Joly Marie, ktorú jej drogovzo závislí rodičia ešte ako bábätko ponúkali na verejných toaletách na predaj. Radi by ste si ju adoptovali, no úrady vašu žiadosť o adopciu opakovane zamietajú kvôli vášmu pedofilnému bratovi...“

Záchvat kašľa mu zabránil vymenovať ďalšie fakty. Keď sa mu dych upokojil, mal som ešte stále otvorené ústa. Bol som v takom šoku, že mi chvíľu trvalo, kým sa mi vrátil hlas.

„Odkiaľ... teda, ako... dočerta, odkiaľ to všetko viete?“

Dobre, niečo sa dá nájsť na internete, ale väčšina, najmä Jolina minulosť a to, že ju ako bábätko chceli „predať“, boli dobre strážené tajomstvá. Nech je tento muž ktokoľvek alebo čokoľvek, presvedčivo a zároveň znepokojujúco dokázal,

že nie je blázon, ktorý si náhodne vybral moje číslo z telefónneho zoznamu.

Odtiahol som od neho ruku. Zdalo sa, že na svoj prejav vynaložil posledné sily. Vyzeral ešte vyčerpanejšie, hlas už nemal ani spolovice taký silný.

„Čo odo mňa chcete?“ spýtal som sa a prvý raz od príchodu do nemocnice som sa bál, akú odpoveď dostanem.

„Chcem vás varovať. Ešte dnes odíďte z mesta! Nikomu nepovedzte, kam idete! Ani manželke, ani dcére. Nevráťte sa! Aspoň rok, rozumeli ste?“

Neveriacky som krútil hlavou. „Čo sa stane, ak to neurobím?“

Muž si vzdychol. V oku sa mu zaleskla slza. Až teraz som si všimol, že nežmurká, pretože mu chýba viečko.

„Inak skončíte ako ja,“ vydýchol. Potom zrazu začal písať.

Najprv som si myslel, že ten zvuk tak ako predošlé pískanie vychádza z jeho ústneho otvoru bez pier. Rovnú čiaru na kontrolnom monitore som si všimol až vtedy, keď sa rozleteli dvere a do izby vpadla zdravotná sestra, potom lekár a napokon aj dvaja ošetrovatelia, odstrčili ma od postele, ale s oživovaním nezačali. Buď preto, že si to pacient neželal.

Alebo preto, že to bolo zbytočné.

Bezmenný neznámy bol už mŕtvy.

5. kapitola

Po ceste z nemocnice som natrafil na nápojový automat a kúpil som nám dve kokakoly. V novinovom stánku som kúpil Jole časopis Bravo. Potom som si sadol na lavičku v parku, aby som si pred stretnutím s dcérou utriedil myšlienky.

Nie som dobrý herec a Jole stačil jediný pohľad, aby vedela, čo cítim. Nechcel som, aby na mne videla, ako veľmi ma stretnutie so smrťou vzalo. Ale nechcel som ju ani nechať dlho čakať, preto som po chvíľke zamieril najkratšou cestou na parkovisko pre návštevy, kde som našiel prázdne auto.

Možno by som si tiež mal odskočiť na toaletu, pomyslel som si a otvoril som odomknuté dvere na strane vodiča. Pohľad mi padol na otvorenú priehradku v palubnej doske a začudoval som sa, prečo Jola opäť vybrala vrecúško so zemiakovými lupienkami a položila ho na sedadlo spolujazdca. Vedela predsa, že je jediné na svete.

Nahol som sa cez sedadlo, aby som vrátil čipsy do priehradky, no tam už ležala malá kozmetická taštička. Sivé plastové puzdro, aké sa rozdávaajú na nočných letoch pasažierom v biznis triede a aké Kim z času na čas prinesie zo svojich ciest.

Ako sa sem tá vec dostala?

Zatiaľ čo som vytácal Jolino číslo, aby som sa jej spýtal, ako dlho jej to ešte potrvá, otvoril som zips a nazrel som do puzdra. Bola v ňom malá hnedá fľaštička s bielym uzáverom, aké používajú lekárnici na lieky namiešané v lekárni. Nebol som si istý, lebo nemala etiketu, no zdala sa mi povedomá, čo ma znepokojilo rovnako ako to, že telefón už štyrikrát zazvonil a Jola nedvíhala.

Otvoril som uzáver a privoňal som k tekutine vo fľaštičke.
Trpká. Štiplavá. Ostrá.

Moje podozrenie sa potvrdilo a od strachu mi prišlo zle.

Jola!, preľakol som sa, teraz už silne pochybujúc o tom, že si iba odskočila na toaletu. Odstúpil som od auta a poobzeral som sa. Napriek ťaživej horúčave mi na rukách naskočila husia koža a po chrbte mi prebehol mráz. Keď konečne niekto zdvihol, ešte viac sa ochladilo. Neozval sa Jolin, ale mužský hlas.

„Haló? Kto je tam?“

Drsný. Hrdelný. Ale aj nervózny.

Obzeral som sa na všetky strany v chabej nádeji, že niekde uvidím muža s mobilom pri uchu, ktorý ma pozoruje. Samozrejme, nikoho takého som nevidel.

„Kde je moja dcéra?“ spýtal som sa.

„Kto je tam?“ chcel vedieť neznámy muž.

Moje obavy sa menili na hnev.

„Som jej otec a vy mi okamžite poviete, kto ste a čo ste s ňou urobili.“

Jeho odpoveď mi vzala pevnú pôdu pod nohami. Potácal som sa, hoci som sa ani o milimeter nepohol. Svet sa točil bezo mňa, aspoň do chvíle, keď som sa rozhodol, že je to veľký omyl. Zlý vtip. Strašné nedorozumenie.

Potom som sa vzchopil a vydal som sa na patológiu.